

HOÀNG MINH TẬP

QUYỂN 10

- Đại Lương Hoàng Đế sắc đáp hạ thần luận Thần Diệt.
- Pháp sư Pháp Vân chùa Trang Nghiêm gửi thư cho các công vương triều quý. (và công vương triều quý đáp)

ĐẠI LƯƠNG HOÀNG ĐẾ SẮC ĐÁP HẠ THẦN LUẬN THẦN DIỆT

Địa vị hiện chính luận, cần phải có tự thể, muốn bàm nói không Phật, nên lập bày chủ khách, nêu lên tông chỉ, nói về trường đoản, lại y cứ Phật lý để khuất phục Phật lý, thì có nghĩa của Phật đã trở ngại, luận của Thần Diệt tự hành, đâu có chẳng câu ý khác, vọng làm mối khác, vận cách tâm, cổ xúy vọt miệng, hư họa bệnh tật rỗng đặt chê trách, trùng của dộc thời, kinh nghi ở qua lại, ếch của kẹt giếng, Hà Hán ở xa lớn, vì sao? Luận mờ biếng lười mà tranh một hơi thở, ôm cô lậu mà giữ cán giống, đâu biết sự dài lâu của trời đất, rộng lớn của biển khơi. Mạnh Kha có nói: Chỗ biết của người chẳng như chỗ chẳng biết của người. Tin thay! Xét ba thánh lập giáo đều nói bất diệt, văn ấy rộng lớn khó có thể chép đủ. Chỉ nêu hai việc thử để làm lời. Tế Nghĩa nói: Chỉ hiểu tử làm năng hưởng thân thích. Lễ Vận chép: Ba ngày trai sẽ thấy chỗ tế, nếu cho rằng hưởng chẳng phải chỗ hưởng, thấy chẳng phải chỗ thấy, trái kinh trái thân thích, ngôn ngữ có thể dứt. Luận thần diệt là điều trầm chưa rõ.

PHÁP SƯ PHÁP VÂN Ở CHÙA TRANG NGHIÊM GỬI THƯ CHO CÁC CÔNG VƯƠNG TRIỀU QUÝ (VÀ CÔNG VƯƠNG TRIỀU QUÝ ĐÁP LẠI)

Chúa thượng đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, nay dâng tấu bày. Thần diệu vắng lặng có thể biết mà chẳng thể nói, nghĩa qua khâu mà

chưa hiểu, lý đến sớm mà còn mờ, chúa thượng ngưng trời chiếu gốc tiếp đạo tới có, rủ đáp hạ thần, ý chỉ dạy răn xét khắp. Lễ hiếu hưởng đã rõ, Kiệt mang mền mộ của Tăng sử, lời ba đời lại mở mang. Trụ hiệp tình của ba luân, dự chẳng phải cỏ cây, ai chẳng ca thán, mong đồng ân phong du, cùng thêm khen ngợi.

Thích Pháp Vân tấu trình.

- Lâm Xuyên Vương đáp:

Được sở đưa đến sắc đáp luận Thần Diệt, cúi xem ý chỉ sâu xa, lý tình từ tới, đạo hai giáo hợp ngay năm nay, rường cột ba đời ở ngày nay, đủ khiến mê đường tự trở lại, diệu thú càng sáng, chặm gần trái đối, lại đủ vạch chiết.

Tiêu Hoằng kính lễ.

- Kiến An Vương Vĩ đáp.

Nhục cáo ban bày, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, thiên thức chiếu xa, thánh tình sâu phát, cúi xem huyền vi, thật hiểu dung tối, bàn năng còn bày, sâu tiếp đốc đoái hoài.

Tiêu vĩ kính lễ.

- Trường Sa Vương Uyên đáp.

Ấn chỉ sắc đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt, duệ chỉ lắng ngưng, cơ chiếu sâu xa. Có thể vì thuyên đề lầm hoặc thấy, răn dẫn tâm mờ, diu ngưỡng cùng khắp, tẩy rửa trần lự, bèn năng còn bày, giấu cuộn sâu tốt.

Tiêu Nguyên Nghiệp kính lễ.

- Thượng thư lĩnh Thẩm ước đáp.

Thần vốn chẳng diệt, chỗ lâu xa phục ứng, bàm nói thần diệt, bởi dụng sợ hãi. Gần đây Pháp sư ước từ trong điện ra, cũng được sắc đáp hạ thần một bản, vui mừng cung kính, tìm xem quên nhọc. Đâu lống phục ngoại đạo, có thể dùng để dẹp hẳn chúng ma, Khổng Thích đều hoàng, từ đó ở đâu? thật diệu chỉ chẳng phán, thuyên bè của muôn đời, đệ tử cũng tức luận đó, nhờ nhiệm trải qua nghi ngờ xét sánh bày đủ để tấu trình.

Thẩm ước kính lễ.

- Quang Lộc lãnh Thái tử phải xuất Phạm Tụ đáp.

Tụ tôi kính lễ, cúi thấy chiếu chỉ chỗ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, soi chiếu vực sâu, động soi cơ nhọn, nêu dẫn ngoại điển hoàng nội giáo này, phát mờ mở kẹt, răn dẫn chưa ngộ, mới khiến bốn biển bầm thọ, kính ngưỡng, mười phương khen ngợi. Dị kiến ngậm miệng, đạo tục đều mừng, kính cẩn thêm tụng tập, thức ngủ thư thân, ban cho đợi chỉ

dạy, sâu tiếp nghĩ nhớ.

Phạm Tụ kính lễ.

- Duẩn Vương Oánh ở Đan Dương đáp.

Nhục cáo cúi xem sắc chỉ nghĩa thần chẳng diệt, sáng nghĩ có sâu, tình trời mây vén, nêu lý sáng sánh so như băng tan, chỉ sự tạo lời cùng như mặt trời chiếu, dùng mở ngu tối, chuyển đời mù che. Hễ là loài hàm thức không ai chẳng nương theo, kính dùng thư thân phụng đó mất xỉ.

Đệ tử Vương Oánh kính lễ.

- Trung Thư lệnh Vương Chí lễ.

Nhục cáo cúi xem đáp hạ thần luận Thần Diệt, ý chỉ cao nghĩa rộng, chiếu như phát mờ. Đệ tử xưa kính thờ Thích giáo, luyện phục nghe cũ có khi tự đến, chẳng phải chỉ mây đồng xa lớn tán kích thiên chỉ mà thôi. Vả lại rủ đáp hai giải, yếm phục tâm linh, mở rộng thấy nghe, lại chẳng biết lấy gì mở mang đạo pháp, sáng rõ thánh thuật. Vả lại được vông tượng chẳng bó buộc ở chân, trong ngoài không rối như nói kẹt, thật nghĩ tốt biện bèn ban cho lại bày, bội xuân chỉ có sâu xa.

Vương Chí kính lễ.

- Phải Bộc Xạ Viên Ngang đáp.

Nhục cáo đều cúi thấy, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, kính đọc xoay quanh, chóng lĩnh mê buộc. Phàm, thức thần mênh mặc, lý đó khó cùng, bèn tại dong ngu, đầu thể dò xét, gần lấy trong các hài, cốt nhật dụng chẳng biết, hướng chỉ sâu tối, lý về lầm giải, kính tìm thánh điển, đã hiển lời chẳng không, chỉ nên tông giáo quy y mà có, căn cứ có, bàn có nói còn chưa thể tận tánh. Bèn ở chẳng không luận không đây có thể xa. Tự chẳng phải thần giải, riêng thoát, cơ giám chẳng ai bằng, đầu thể khéo lường chẳng đoạn, ngộ sâu ý chỉ tương tục, gồm hai chứng dẫn dụ, mới thấy thần có rõ ràng. Cầu ở ba đời, lý chẳng diệt càng hiển rõ, có thể gọi là, dù đó càng chắc, ngưỡng đó càng cao. Mới khiến các lầm hoặc trần mở, các mê trở lại đường, cúi tụng không thích múa may chẳng hơn.

Đệ tử Viên Ngang kính lễ.

- Vệ Úy Khanh Tiêu Ngung đáp.

Nhục cáo đều cúi thấy, chiếu đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Ba đời tuy nói, Nhất thừa giáo xa, hoặc có thiên tộ như chấp mỗi lạ. Thánh thượng dò ẩn xét vi, ngưng thần buộc biểu, cùng lý tận tánh bao gồm trời, người. Trong ngoài phân tích, từ chỉ điển áo, đầu ngay quần sinh chẳng phải lầm hoặc, thật cũng mở mang liền hiểu, mới tuyên dương bốn biển, để lại khuôn phép đời sau, ân ban khiến mở thấy chỉ sâu đo

mặc.

Cô Tử Tiêu Ngung cúi đầu kính lễ.

- Lại bộ thượng thư Từ Miển đáp.

Ý chỉ trời đáp hạ thần về luận Thần Diệt, một ngày thô tối đủ bày, nhục cáo lại đưa đến, cúi thêm nghiên đọc, cùng lý tận tịch tinh nghĩa nhập thần, văn nghĩa đều rõ, vượt sâu ngoài tục, ngưỡng rõ ba đời, sáng như phát mộng, chẳng phải ngay kính cần thêm tụng trì, liền khiến chưa ngộ của ban, ân bày nương quyến đến.

Đệ tử Từ Miển kính lễ.

- Thái tử Trung Thứ Lục Quả đáp.

Lục Quả tôi kính lễ, cúi xem sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Từ gốc vô trụ, tại điểm ngăn nghĩ, phục Như lai tạng, sâu tuyệt khó nói, nên khiến trọng sơ khởi chấp củi lửa, Tuệ Viễn rộng nạn về đốt diệt, truyền nghi ngờ chúng bàn nói, đập chìm lâu năm. Thần thông trời cao, thánh chiếu chúng sinh biết, rõ căn trao thuốc, tùy phương vận tiện, bèn nói lẽ nắn uống chỉ hiểu bày góc. Do mê phát tục học, khiến tục bực để sánh đạo, lầm hoặc vốn từ văn ngoài, tức y cứ ngoài để rõ trong, nhậm lời để ra kỳ lạ, nhân chỗ y cứ lý hẳn dùng thành lũy, ba đời mong đợi chúng sinh, hiện ở phá tối, tương lai xé lưới, giữa một độc, ở đâu chẳng lợi ích của một lời, há có thể quanh co, sinh nhân xưa mừng vui, chí đức đồng thời, dự vâng luận khác, cung kính hơn hờ, ân bày chẳng sót, sâu ôm dốc niệm.

Lục Quả kính lễ.

- Tán Kỵ Thường Thị Tiêu Sâm đáp.

Đệ tử Tiêu Sâm kính lễ, nhục cáo cúi thấy, chỗ sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, khéo lường cơ thần phát huy lễ giáo, thật đủ khiến tịnh pháp thêm sáng. Nho môn kính nghiệp, vật ngộ duyên giác, dân nghĩ hiểu đạo. Gốc của nhân luân ở đây càng sáng, đối kính loạn tục chẳng đánh tự hoại, đọc tụng tráio biện, cung kính chẳng gì hơn. Gia đệ tối ngăn vờ lỏi, nay ở so sánh lý, công tư tiến sợ, tình lự động vượt, không vì ngưỡng độc Hồng Hán, đối nêu tinh nghĩa, vâng hóa nghe đạo, cúi dùng sợ làm, cúi sắp bày minh, khắp đeo nhân dụ.

Đệ tử Tiêu Sâm kính lễ.

- Thường Thị Vương Bản Vương Hàm đáp.

Nhục cáo cúi thấy, sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, Thánh tư sâu lắng, thiên lý dứt bật, biện ba đời thì thích nghĩa rõ, nêu hai sự thì hiểu đạo thỏa, bút đường dù xét, ngậm miệng đường khác, đủ khiến tường ma chìm hẳn, núi chánh thì cao, Đệ tử phục ứng chí đạo, vâng giữ

phép trời, tâm vui hơn hở, đâu lại thường chuẩn.

Vương Bân Vương Hàm kính lễ.

- Thái tử Trung Xá Lục Hú đáp.

Bền nhục đơi cáo, cúi thấy chí tôn đáp hình hạ xét luận Thần Diệt, cúi ngược mọp bái, bồi hồi dầu rỗng. Trộm nghe thánh chỉ một đạo, Đường Ngu chưa có lời trước, biết mấy vị thần đó, ngày nay riêng phụng Lương chiếu đạo chở thì muôn phải đè chìm mê. Đức thọ thì cứu phục dương chiếu thế, mới có thể giúp dân nuôi đức, trăm năm đều nhiếp nhận. Nhọc dân động vật, ngàn xưa đều chiết phục. Pháp sư trí sâu quyết định, trì của thọ trì đều xứng đáng, chỉ hợp thông minh, nương thần của thần đều hài khắc.

Lục Hú kính lễ.

- Hoàng Môn Lang Từ Côn đáp.

Từ Côn tôi kính lễ, phục cáo đều đơi bày, sắc đáp về luận Thần Diệt, cúi xem ý chỉ sâu, sơ tâm rộng lụy, chỉ gốc của Hy Di khó tìm, nguồn của diệu chỉ khó thấy, tự chẳng phải thượng thánh, không bàn nói tông đó, chẳng phải bậc chí duệ, sao có thể nói chỗ cùng cực đó. Hoàng thượng tận cùng thần thức, thể lắng soi đạo, ở nhỏ nhiệm phát đức âm thì ba đời tự rõ, trái lời thiện mà ngàn dặm tiếp hưởng, thật hợp lễ kính, nghĩa cảm người cầu, lý quạt gió huyền đức trùm u hiển, dăng đặc đêm dài mờ tối chợt tỏ xuẩn động ngu sinh, một mai riêng ngộ, gắng ngẫm công của vườn Nai, rót dòng pháp nơi nhật dụng, danh lớn lan tỏa, tốt thật mới rong ruổi, mê trệ biết trở lại, chìm nghi tự dứt. Đệ tử quy hướng sớm sâu, bồi gồm biện duyệt, liền vâng phụng để chu toàn, chẳng dám nói đọa lạc, chỉ lo lương ống nhàn, trọn ôm như mất.

Từ Côn kính lễ.

- Thị Trung Vương Giản đáp.

Uổng cáo đều vâng xem, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Thánh chỉ chiếu soi huyền diệu, mở ngộ quần mê. Nghĩa bày u vi, lý tuyên lắng mờ. Phàm, kinh thuật nên nghĩa của thân, phần thuật là bàn nói về du hồn. Chỗ ngu cạn biện đã chẳng phải diệt, hướng chi duệ tư rộng xa, tận lý cùng vi, dẫn văn chứng điển, rõ như băng tan, người mắt thịt cung kính hồi hưởng, chúng của hoặc lụy sợ đổi tâm phù, phát minh đã qua, răn dẫn sắp đến. Cúi vâng giáo sâu, vui mừng không thôi.

Vương Giản kính lễ.

- Thị Trung Liễu Uẩn đáp.

Nhục cáo ân bày, chỗ sắc đáp hạ thần về luận Thần Diệt. Chỉ quy không hai, tông trí vốn một, tiếp tục nên chẳng dứt hoàng quy của Thích

Huấn. Vào thất dung tiếng, mở rộng ý sâu của kinh. Hai thánh trong ngoài, ảnh hưởng hợp nhau, tuy lý ở cố nhiên mà si chấp cùng một nửa. Cúi vâng ý sâu chiếu như phát mộng, ngang hội huyền thú, cùng thần biết lắng, lường tình hết trạng, trời đất tương tự, ngàn năm khuyết nghi theo băng xuân đều tan, một đời diên đảo, chung mở với mây nổi, chỉ tụng hoàn hồi, mãi dùng huyền giải, cơn cả đến đoái hoài, do vì buồn giấu.

Đệ tử Liễu Uẩn cúi đầu kính bạch.

- Thường Thị Liễu Trắng đáp.

Nhục cáo ân bày, sắc đáp hạ thân xét luận Thần Diệt, ý sâu mạo xung, lý cùng cơ áo, trộm vì, tu nhân hưởng đến quả, thần không hai thức, do đạo được diệt, Phật chỉ một tánh, người ân bày dân có biết. Khổng Tử tế thì thần còn, hoặc lý truyền diệu giác, hoặc nghĩa diễn sinh biết mà dương mặc rồi ren, luống vậy xuyên tạc, ngưng trệ bèn qua, che lấp danh giáo, thánh tình chiếu mâu, lý chứng không ngừng, khoa cổ nắm giềng, buông bày lông mắt, ép nâng ba đời, cấp dẫn đồng về, hai pháp thật, giả, sáng suốt vô ngại, cúi vâng tuần hoàn, nghi lặn đều hết, lại bảo còn cả buồn ân chỉ có sâu.

Liễu Trắng cúi đầu kính bạch.

- Thái tử Chiêm Sự Vương Mậu đáp.

Wương Mậu tôi kính lễ, nhục cáo cúi thấy, sắc chỉ đáp luận Thần Diệt, cung kính vui mừng chẳng kịp biện vũ, thần Lý rộng lớn, tuy chẳng phải chỗ lập lời cùng cực, nhưng Di Văn của Liệt thánh, cũng rõ ràng hiển trước, không ai chẳng vỡ biện kiến tâm, thử vâng theo phép thường, đâu thể vọng bày đối nấn, dày lừa cáo trước, cho rằng chẳng kỳ hẹn của duyên sau, bỏ chí lễ của hưởng tiến, mê lối mênh mộng, về đường chẳng thoáng, khổ không đến cùng lúc, có hối cũng không kịp, Chúa thượng ngậm sáng thể thánh, khéo suốt chân giả, phát nghĩa chiếu từ, thuyền bè chìm đắm, đâu chỉ trời người khen ngợi, kính ngưỡng tin, mà Chư Phật cũng hồi quang. Đệ tử xưa gá tâm, vốn nương tịnh độ, vài phen may mắn, dự gặp đời thanh, mới đúng chứa nhiều nhân sau trọn luyện, thật của từ dụ tráio duyệt, chẳng phải chỉ ngày nay chưa được chỉ nêu, thường sâu cuộn liệng, sánh nên tu theo, bạch này không bày.

Wương Mậu kính lễ.

- Thái Thường Khanh Dữu Vịnh đáp.

Nhục cáo ân bày, Chí tôn sắc đáp hạ thân về luận Thần Diệt, cúi xem chưa khắp, khối mây lại vén. Trộm chỉ nguyện động có biết cây cỏ không có thức, Thần Diệt là luận mù, muốn đem có biết đồng với vô

thức này. Mới cho là chủng trí cũng cùng hình hài đều tận. Đây là đều đáng buồn của thật lý, tự chẳng phải đức hợp trời đất đều lớn trong vức, thuộc ngày ngược dòng, gặp cơ của uống hóa thì lời về hai đế không được trùm khắp, bàn nói về ba đời, cơ bỏ dứt. Thánh thượng xót thương bốn loài này chìm trong sáu đường, nghiên sách Khổng Thích, chung cùng dẫn chứng, khiến cùng đất biết biển, tối tăm đều thấy mặt trời, chí cùng thu dương đồng sáng, các nghi cùng băng xuân đều tan, tuy phát luận hoàng đạo, đức cảm xung khâm, mà dự nghe răn dạy, cúi mừng nghiệp trước, Pháp sư phục ứng pháp môn sâu đồng vui mừng này. Kính cẩn dâng tán vị ngâm tụng, đầu cuối không dịch.

Đệ tử Sưu vịnh kính lễ.

- Dự Chương Vương Hành Sự Tiêu Ngang đáp.

Nhục cáo tuyên bày, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, thánh chỉ vạch chiết, khiến kẻ lầm hoặc được hiểu rõ. Thần đó chẳng diệt, hiển trước ở cáo chung, lý đã xa mặc, nên đến nỗi có mê. Chúa thượng thức chiếu biết vị lai, soi vượt tạng qua, mở diệu tư của ngoài cơ, dẹp bỏ thuyết sai lầm dị đoan. Lại dẫn lễ kính, lấy nghiệm hư thật, Đạo hiểu kính ở đây mới mở rộng.

Cô Tử Tiêu Ngang cúi đầu kính lễ.

- Thái Trung Đại Phu Dữu Đàm Long đáp.

Nhục cáo cúi thấy, chúa thượng đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, mở tối mở ngộ, sáng rõ chiếu soi. Chí lý vắng lặng, đạo thú không vi, thượng thánh cực trí mới đáng cùng diệu thật, hạ phạm phu sinh tự chẳng nói được vực huyền. Như nghe lập luận là kinh điển dữ răn, đều là vết giáo, đến như ở Phật, nên sách đối lạ, khó dùng lý mong. Đây thì bật đường ngôn ngữ, ngưỡng nhọc thánh tư, vì hạ thần giải thích các tình, há chẳng mừng khen, chép nắm minh chỉ, gồm dùng đầu cuối, Pháp sư răn kỹ, càng thêm hổ thẹn.

Đệ tử là Dữu Đàm Long kính lễ.

- Thái tử Tủy Mã Tiêu My đáp.

Ân ban sắc đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt, mở xem chưa khắp, tình dùng biện vui. Chúa thượng ngưng thần vút trời, gần thánh lăm tài năng, văn áo chẳng phán, từ trần nhiều ngoài, nghĩa chứng chu kính, tình hiểu trị hiển trước, ý chỉ gồm Thích Điển, tâm của đại từ càng dốc. Kính cẩn đặt đó ngôi gốc, bày nơi án gối ngủ dậy mở xem, mãi dùng thư thân, ban ngày chẳng sót, giấu cuộn tốt đầy.

Đệ tử Tiêu My kính lễ.

- Ngự Sử Trung Thừa Vương Tăng Nhụ đáp.

Nhục cáo ân bày, đưa đến chỗ chứa thượng đáp, các quan kính hỏi về luận Thần Diệt, cúi xem tuần hoàn, chuyển sâu dài phụng, phát mờ bỏ tẻ, sáng như vén mây. Trộm vì sự chứa khó hình, chẳng phải thánh thì chẳng mở mang, lý tịch khu vị tại ngu thành lầm hoặc. Nếu chẳng phải thần vượt ngoài buộc, tư vượt trước cơ, đâu thể soi sáng lời huyền này, như mở vàng đá suốt cảnh diệu này, từng chẳng phải vương vít lối đi, dùng hấn dưng dụ đó, lấy như có bày, khiến người trì luận chẳng trọn vùi nơi vết xa, kẻ chuyên sai lầm không chìm hấn nơi biển hoặc. Dự vâng vực mê, ai chẳng mừng kính. Cất đáp bạch này, chẳng bày buộc múa.

Vương Tăng Nhụ kính lễ.

- Hoàng Môn Thị Lang Vương Ấp đáp.

Nhục cáo ân bày, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Trời xanh huyền mặc, vốn dứt nói bàn, tánh cùng đạo trời hấn cũng khó nghe, nhân của mền nuôi nường phương cảm động, giáo của mở dẫn, duyên sự mà giáng bày, hạn cục ếch dưới hang giếng, buồn ách ve sâu ở tác bóng. Tư phát thần chung lời nhiệm gương lý. Dẫn cứ kính trước, vãn ước ý xa, ngưng thần mờ che, một lý năng suốt, phần điển rồi ren một lời dùng che, hiểm ngưng ý của các thánh, quyết dính mắc hoặc của kiếp xưa. Còn diệt do đây mà hiểu, Hiếu kính do đây mà lớn, tin đủ để cảnh răn nhiều lớp mê, khuôn phép trăm đời cái gọi là lời thánh mênh mông, lời tốt Khổng Chương. Đệ tử đã thẹn, nói lý càng mờ, biết âm thì được, dự nghe đạo răn rõ thấy tảo tốt, thứ vổ dưới bày, trọn rữ phép thánh.

Đệ tử Vương Ấp kính lễ.

- Lại Bộ Lang Vương Thái đáp.

Một ngày khúc mông vui riêng, dự nghe mang trung thư có luận Hình Thần tiếm diệt, người nay kinh đình, chẳng gần tình người, lấy ngay tài kém, chẳng thể bề sừng của năm nai, nhục cáo rử bày, thánh chỉ nêu dẫn, hiểu đạo phát dương, thăm đến cần đáng, tìm đọc dứt mê lầm hoặc.

Đệ tử Vương Thái cúi đầu kính lễ.

- Thị Trung Thái Tôn đáp.

Nhục cáo vâng tuyên sắc chỉ, đáp hỏi luận Thần Diệt. Thần lý huyền diệu, khéo nạn đều nói, tuy là thánh trước chẳng nói, hiền sau còn lầm ý trời dẫn thích, rõ như phát mông, hấn dùng vượt muôn xưa mà chuyên ngộ lạ, mới lại dùng chẳng hủ nát, cúi vâng châu nghe, chờ sâu vổ nhảy, kính cần dùng thư thân, dứt hấn mê trệ.

Thái tôn kính lễ.

Kiến Khương Lệnh Vương Trọng Hân đáp.

Trọng Hân thưa rằng: Nhục cáo ân bày, chỗ chiếu đáp hạ thần về luận Thần Diệt, cúi đọc vức lệ, võ chẳng thảng vọt, hoàng đế duệ tánh từ trời, cơ thần riêng xa, chiếu ngoài năm lễ, ánh trong ba minh, kim luân từ từ chuyển thì đạo giúp tám hoành, ngọc toàn đã bày thì hiểu tỏa bày miếu, mở mặt trời tuệ nơi Thanh Hán, bủa mây pháp ở đại thiên, nghĩa như tại, lại mở rộng ở buổi này, minh của thường trụ trọn chứng kiếp sau, nên dùng đức trùm trùm vua tiếng cao muôn xưa, đệ tử gá tâm vào pháp môn, kính tin đại điển, thật của múa đạp, riêng sâu le tảo.

Vương Trọng Hân kính lễ.

- Kiến An Vương Ngoại Binh Tham Quân Thẩm Tích đáp.

Đệ tử là Thẩm Tích kính lễ, duỗi bày sắc đáp hạ thần về luận Thần Diệt, cúi sâu vui mừng hơn hở. Đệ tử trộm nghĩ, đạo chẳng tự mở mang, mở mang thật do người, người phải biết điều đó, phải biết vị đó. Bạc Thánh mà Chu Dịch gọi Đại bảo gọi là vị, đâu ý đó ư? Nhưng hoặc vị mà chẳng có người, hoặc có người mà chẳng vị. Ba là nói đầy đủ lý đó rất khó cho nên Tuyên Ni dứt bút ở được lân, Mạnh Kha trái thân ở Thiên tước, thật không có vị đó. Than ôi! Chân hóa sắp chìm mất. Nay thiên tử dùng nhân thánh thanh sáng, y cứ giai vị chí tôn, bởi tầng núi có thể để các khí ấm vọt, hòa đó chẳng thể dời. Chuông trống có thể vì gà heo loạn, gõ đó chẳng thể nghe, sắp khiến nguy sợ đầu đen, giúp ích đêm dài, tự chẳng phải đức hợp trời đất, ai có thể năng như vậy. Đệ tử sớm gọi linh phong, đã nghe điều đó. Nhưng sự nhóm họp của yến tước vẫn còn lỡ mờ, cửa bay bổng còn tự giao cấu. Thánh chỉ viện giáng từ cao lý thỏa, dùng thiện của trời, người để đôn đức, dùng hình của chẳng lớn để răn. Một lời làm huấn, trong ngoài đều vui. Hễ đem con nít xuống giếng, thì phàm dân còn bị thương, hướng chi thánh từ ngự vật hẳn dùng trắc ẩn làm tâm ư? Năng chỉ chẳng phải trắng của ngựa trắng, còn thấy khuất ở trung dung, đến chỗ thần hưởng ngoài cơ, chỉ còn hoàng hóa, quý my đẩy má lưỡi đó, đâu đáng nói ư? Thần tích trời quý vốn chẳng lên nhìn, bèn năng còn bày, dùng thẹn ngấm đức.

Đệ tử là Thẩm Tích kính lễ.

- Từ Bộ Lang Tư Mã Quân đáp.

Nhục cáo đều rủ bày sắc đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt, cúi đọc khắp dòng, thử ca lại múa. Thức lự trầm ẩn, tinh linh u diệu, bước gần không dùng đuổi theo, phàm tình chẳng thể lường, Thánh ngoài biết đó như thế, sở dĩ ép mà chẳng bàn nói, cho nên hợp với Khổng Phụ đó

còn mờ tối kinh, cơ công đó chưa sáng, mà hạng thấp hèn quên lý tin nhắm chùy họa, dòm ống dị kiến chóng khởi, nếu theo danh lừa hiền, bèn mê thật của sương tuyết, Ngu hoặc đến đây rất là xót thương. Vua ta đạo khắp u hiển, sáng hơn trời trăng, cùng cực của trời đất, tận chỗ sâu kín của đầu cuối, ky phòng của Du Tử khác khí, loạn của môn trĩ phụng ngọc. Viện phát thánh ctung giáng nghĩa nhã này, tin đủ đó để sáng dương Diệu giác, cực khuyết chìm bùn, gần chiếu cực tánh linh, xa rõ gốc hiểu đức. Thật khiến dị học cắt bỏ tà tâm đó, hướng phương đốc dáng mền mộ đó, lầm vì lăm may dự vâng đào quân, gọi đơm uống hòa có gồm vui mừng hớn hở, lưu thông khúc bị mang đội càng sâu.

Tư Mã Quân kính lễ.

- Vương Công Tào ở Dự Chương là Tham Quân Thẩm Côn đáp.

Thẩm Côn tôi kính lễ, đệ tử trộm lấy đạo của giao cầu, hẳn lấy cùng làm giúp, đến nơi tục mộng bày cáo, thì không đặt xung xung quán của điều chột, gần sắp có thể dứt. Sở dĩ tự dứt thưa hỏi nhận sùng sâu chẳng lén nhìn, thật tự là thẹn, luống vì ám thức nhân quả tu cực, thật mong giảm sương chẳng lùi, băng cứng có thể đến, mà Pháp sư hoàng tâm rừng chằm may năng giấu bình, tuy chưa thẳng đường mà vời lấy dòng pháp. Đỗ Di nói: Vời ngựa khát ở suối Bư, chẳng đợi roi rút mà tự đến. Duỗi bày thượng đáp hạ thần về luận Thần Diệt, sớm hôn cúi đọc, dùng quên nhọc ngủ, dựng cột pháp này, dẫn mê dòng kia, thiên thuộc đã bày, ba đời lại nói, quỷ thần tình trạng ở đâu có thể cầu, nhưng cho rằng biển thật rộng, rộng sao biết được? Cho rằng trời che cao, cao chẳng thể lường? Thánh luận móc ý cỉ sâu, vượt ngoài hệ thuộc, tình mờ dễ đốt, là ác năng, chằm rỗng cuối bày, trọn thẹn dùi ngưỡng.

Đệ tử Thẩm Côn kính lễ.

- Kiến An Vương Công Tào Vương Tập đáp.

Ân bày sắc đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt, trộm nghĩ thần là minh mặc, các thánh chưa truyền. Tuyên Ni còn gọi là chẳng nói, Trang Sinh không dựng lời đó, cầu ở phương sách, khen mờ giao sâu thấy nhầm. Nay luận ân trời phát sâu, diệu chỉ lắng ngưng chí lý đã mở rộng, hiểu cơ gồm cực, tin đủ ẩn vượt, ngàn xưa chiếu soi đến nay, đệ tử sinh gặp thời thanh, dựa xem thánh tráio, đã bằng tan ở ôm giữ, tin hiểu lầm hoặc ở tùy tiện. Phàm thiếu linh tri, thì ai chẳng khen kính. Ví dẫu đó mờ tệ, khơi vỡ thật sâu.

Vương Tập kính lễ.

- Phải Vệ Tướng Quân Vi Duệ đáp.

Chí lý hư tịch, mờ tối khó biện, nói có dường như không, nói không

là thật có, diệu ở lão bàn, tinh ở Thích giáo, từ sáng sách vàng, văn người là Ngọc, xưa nay còn vậy. Chúa thượng đạo gồm vũ trụ, sáng đồng trời trăng, cơ ẩn hiển hẩn chiếu, sự quan trọng về có không đã xem, bèn dũ soạn Minh Luận, trọng chiết hạ thần dẫn dụ đã sâu, răn nghĩa mới hợp, phạm ở có tâm, ai chẳng mừng may, mong bày trời chế, kính thêm đợc tụng, mây dơ lặn tiêu, đặc gồm thường võ, Pháp sư quả sâu, duyên xưa nhân hội, nay pháp lìa năm dục mà nhập vào tám giải, bỏ ba cõi mà đến một thừa. Lại đợc dự nghe đức âm, càng đủ mừng khen, âm cáo đợm khắp đeo thật sâu.

Vi Duệ kính lễ.

- Đình Úy Khanh Tạ Xước đáp.

Tạ Xước tôi kính lễ, nhục cáo mong bày sắc đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt. Cúi xem mô sâu, để sạch phủ hồn, đã vạch đoản nói thật, mở các nghi ngờ. Trộm nghĩ chỉ nhân sinh tối linh, thần dụng chẳng cực. Trên thì biết lại giấu đi, kế là gần thứ vào cơ. Lấy đây quán đó, lý không thể diệt, vì thế, nho bày tế đó, thờ phụng đại từ, chiếu sinh duyên đó, trong ngoài phát sáng, đã đủ bỏ trệ. Hướng chi trời răn đình ninh dẫn dụ càng rộng, hoàng giúp mới đầu dân thứ, đạo biết nghiệp ở tinh sáng, hẩn khiến mở núi tối, chướng ngôi so lường trùng huyền, dị đoan đã bật đường chánh nay trở lại, luận là thẹn mực đó, gìn giữ họ mạng, ngộ bệnh dữ đó, dự tại có biết ai chẳng cử tán. Chỉ đệ tử theo âm đạo thánh trọn mờ dòm ống, kính vâng hơn hở, trọn mừng âm dụ.

Tạ Xước kính lễ.

- Tư Đồ Tế Tửu Phạm Hiếu Tài đáp.

Đệ tử Hiếu Tài kính lễ, đợi sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Trộm nghĩ: Bành sinh thỉ lập, gọi hiện Tề Công, Nguyên Bá rử sự Cao Hán sử. Vả lại, chặt thẻ làm dụ nghĩa ở hẩn thần còn chẳng diệt, pháp tục đồng suốt muốn diệt thần đó, trong ngoài đều mất, cái gọi là trông ống sâu cực, sao phân biệt đợc đồng tây, một đụt qua bể cả, làm sao biết phẳng phất, ý trời rộng sâu ân cần ở diệu tượng, thánh tình ẩn trặc, nối liền ở hưởng tế, đầu ngay kinh giáo thêm lớn, thật khiến mông ngu ngộ đạo, cuộn đợi chỗ bàn co duỗi ban đến, minh răn dụ này mới đầy tất lòng.

Đệ tử Mang Hiếu Tài kính lễ.

- Thường Thị Vương Lâm đáp.

Nhục cáo ân bày, chí tôn đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, kính cần hết ngu hẹp, nghiêm cung xem thánh chế, tiếng đầy vàng đá, lý suốt suốt sâu, nghĩa xuyên sáu hào, lời gồm ba đời, đủ khiến hẹp học biết

tông, mê đường bay trở lại, đệ tử sinh ra đời gặp thôi sáng, thân đội ân đơm, lại được nghiêng tai trời làm phủ mắt, thần trảo thật của võ le vì không kỷ cực, bèn ân ban đội ghi hơn hở chỉ trọng.

Đệ tử Vương Lâm kính đáp.

- Khố Bộ Lang Hà Đát đáp.

Hà Đát tôi kính lễ, nhục chỗ ban thư và đuổi bày đáp, hạ thần xét luận Thần Diệt. Trộm nghe thần như còn, cầu tiền vương mà chưa lường trụ. Thường trụ chẳng đổi dời, phục ứng mà hiểu, vùi ngưỡng sâu kín, đổi đó băng tan, nên biết rồi ren vết thánh chẳng do một đạo. Sấm sai động ứng vốn tự nhân thời, nay dòng bạc đã dứt, vô minh sắp mở, chúng sanh có căn cơ giáo chỉ phát ở đây, dốc nghĩa của hiếu tri, rõ ý của giác giả, dự có linh thức ai chẳng biết mừng, đâu là chỗ Viêm Hạo được giành cân, chẳng phải chỗ Hiên Đường năng đua sáng, với vợ chí đức, chẳng có hoặc để gọi, rõ ràng đại đạo ở đây là cùng cực.

Hà Đát kính lễ.

- Dự Chương Vương Chủ Bộ Vương Quân đáp.

Wương Quân kính lễ nhục cáo đuổi bày thượng đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Trộm nghe phảng phất có thấy cách ngôn của lễ điển, nay thì chẳng diệt hoàng chỉ của pháp giáo, nhưng điều tướng hư huyền, thần công ngưng lắng. Tự chẳng phải lễ đạo thì đâu thể mặc lãnh tông đó. Chẳng có biết cơ là không do đâu ngầm ứng hội đó. Thánh chúa vết suốt muôn cơ, tâm đạo bầy tịnh, xót thương chúng sinh, ôm ấp mọi vật tẩy che buộc kia, gắng dùng giải tuệ, bỏ mê hoặc đó, theo nơi nhân thọ, tin là lớn thay! Làm vua khéo nói trí độ đó vậy, đệ tử nhiều đời thờ phụng đại pháp, nhà truyền đạo huấn, mà học cạn hành sơ, bít lụy còn vết, đã được hưởng bầm thánh giáo, dự nghe hoàng dụ, một lời được mở, muôn thiện đều có, tình hơn hở, không thể thí dụ nói.

Đệ tử Vương Quân kính lễ.

- Thượng Bộ Lang Tôn Ấp đáp.

Nhục cáo ban bày sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Cúi vang mừng ngưỡng, vui chẳng tự chi. Sông biển sâu rộng chẳng phải chỗ ếch giống đến được. Phạ nhiên vào định, há ngoại đạo có thể phá được một sợi lông chẳng động thì các tà lui tan. Thuyền bè đã qua mà bờ kia vượt lên. Thánh Hậu thể chứa hai nghị, đức gồm ba đại. Võ Linh có mà gồm cực, nắm thượng trí để điều dân. Phát hiệu ban lệnh thì gió thổi cỏ rạp, lâm triều tôn mặc mà hóa động như thần, lớn năm Đế để sánh vết, vượt muôn kiếp phương đó trọn, còn lại khua tiếng vàng nơi ngón tay giáng diệu tư để phát mông, lý đã ngưỡng mà hưởng về phương sâu, càng dùi

mà vượt xa đều châu báu ở vô giá, bằng hoa sen chẳng bụi dơ. Hiếu kính khắp các loại. Huấn phạm tởa ngài tiên thánh, chi hành suyễn thờ đồng biết vui mừng, vút bay xuẩn động, chung luyện an vui này. Ban cáo chưa đến dụng sâu vinh đội, cần đánh nhận thư thân mở hẳn ngu hoặc.

Đệ tử Tôn Ấp kính lễ.

-Đáp lời Thừa Tiêu Chân Tố ở Đan Dương.

Nhục cáo đều cúi thấy sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, tánh cùng thiên đạo gọi là lý bất. Nhiều kiếp lắm may bèn ban diệu huấn, tiếp chân đánh nhận, mừng kính chờ hoài. Trộm nghĩ thần đạo vắng lặng, biến pháp khó bờ, vì vậy Trí tích lau vừng mà chẳng lường, thức rõ sắc trần mà còn mê, đâu chỗ dong mạt đó, có thể kích ngưỡng. Nhưng tự mây tuệ đông dần, thuyền báu đến nam, năm tháng lâu dài, pháp âm truyền xa. Vua sáng quan tốt tuy đời năng tôn phục, còn như tự rót nguồn huyền, gần bày diệu cực là trọn chưa nghe. Vì thế hai đế tám giải riêng khuyết hoàng ngôn, chín bộ ba minh, rỗng hoang quốc học. Than ôi, đáng làm than dứt. Trộm tìm khởi của Thần Diệt, thì người ra kinh Lăng-già gọi là vệ thế, tuy nghĩa khuất Đề-bà ma tục khác chưa thôi, nên khiến các nghị dị học tập để thành kiến, nếu chẳng bảm giáo của tiên giác, thật trọn lụy ở đời sau, thánh thượng đạo cứu giúp thiên hạ, có suốt vô phương, hổ nhìn cùng cung rỗng đều xem chí đức cùng thật tướng đều dẫn nên năng phù tục giáo mà đế chân đạo đức hiếu hưởng để mở mang giác tánh, chiếu khốn mê đây, nhỏ lưới nghi này, tuy là mềm dịu khéo nói của Mâu-ni. Rộng ước khéo dụ của Khổng Khâu, sao dùng dụ này, với vợ thay mười thiện đã thành kim luân nào xa, Pháp sư bảm không tuệ trong nhiều đời, Tập học rộng ở kiếp này, bánh xe pháp xong mà tám bộ mây nhóm, vì ngôn phát mà trời người nhiếp nhận. Nên năng tởa hương giới ở phụng vi, vẽ hoa giác ở thần trắc, đáng tin thay! Năng dùng tiếng Phật đạo, khiến tất cả được nghe. Đệ tử không ghi Thích tạng, chẳng đợi Khổng môn, tuy nguyện châu nghe, trọn thẹn lặn mỏng, ngõ hầu duyên pháp vô tận gồm lợi ta và người, chóng bút giúp tâm đó lo lắng sợ hải kính dốc lực cắt, giải thích, nghiêng đời hỏi bày, vâng theo chí giáo vậy.

Đệ Tử Tiêu Chân Tố cúi đầu kính lễ.

Trung Thừa Lang Phục Hằng đáp.

Bèn duỗi ban này, chỗ Chí tôn đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, cúi vâng ý sâu, chóng dứt các nghi, thiên tình riêng chiếu diệu xem xét cao soi, nên chẳng phải chỗ phạm ngu có thể kính ngưỡng, nhưng thường sư

quán kiến cũng trộm ôm khuê cầu. Nay lại bắm vâng giáo nghĩa, xa tìm ý kinh, lăm nhiều khuôn mẫu, tin như phù khế, Pháp sư tuyên dương lý sáng, mở rộng lời thánh, mới khiến hai giáo đồng về, chân tục nhất trí, dự được hưởng gọi răn dụ, nung nhiễm chí hóa, vỡ đánh hạ phong thật gồm múa nhảy, đời sánh hỏi xem mới tận khâm thành, đến thưa mừng đeo chẳng biết cất thuật.

Phục Hằng kính trình.

- Ngũ kinh bác sĩ Gia Sướng đáp.

Nhục cáo duỗi bày sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, kính ngưỡng trở lại, tụng vị tuần hoàn, nên biết diệu chưa cơ đầu sự cách phạm cạn, thần ngưng buộc bày, nghĩa bật tình thường, hoàng thượng sáng xem thông u, tánh cùng thiên đạo, sở dĩ cơ thấy anh xa, riêng ngộ vượt sâu, thuật ba thánh để dẫn chưa hiểu, nêu hai việc để tẩy thiên hoặc, nên là ý chỉ của một hệ hiệu càng sáng, tông của nhân quả càng thỏa, thúy điển núi quật tức đây lại rõ, nước rửa Thanh giáo ở đây lại trong, thí như trời trăng, không được vượt qua. Đệ tử tuy ngâm phiến lăm tệt, lăm vâng cách ngôn, nghiên cầu diệu thú, giống như nhảy múa. Pháp sư tuyên dương chí đạo, mở sáng đường lớn, bèn ân ban chưa kịp càng thêm khắc đội.

Đệ tử Gia Sướng kính trình.

- Thái tử Trung Xá Nhân Lưu Hiệp đáp.

Nhục cáo vâng xem, chỗ sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, cúi mở tổ trát, ngược xem bàn huyền. Văn suốt thiều hạ, nghĩa lưỡng quái phần, dựng gồm kinh điển, lồng chuồng thuật làm, mở mang chánh giáo kia duỗi đến phương giảm. Hy Di với vậy khó được mà nghe, châm chước hiền thánh, mổ phá mảy may, gồm thông lối nói trong ngoài, qua khoảng trời người, tự chẳng phải thể chí đức đây, nghĩ hợp tới thần, đầu thể sâu sáng cốt yếu đạo người biết mang kịp, kính ghi các thần, trọn dùng làm bội, lạnh nơi đã vào chiếu như phát mộng, giúp nên tu đến cùng bày giảng lại.

Đệ tử Lưu Hiệp cúi đầu kính trình.

- Ngũ kinh bác sĩ Nghiêm Thực Chi đáp.

Nhục cáo, cúi thấy sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Hình thần giảm thô, hoặc nhỏ ẩn khó ngộ, hướng chi thức lý tinh mật, há mê thấy mà hiểu được. Sở dĩ đoạn thường giao vụ một khác giành chạy. Nếu trung đạo ở lòng thì muốn đi có thể trở lại. Hai bên kẹt ý, bờ kia dài trái. Luận Thần Diệt này chương thật nhiều, kính nhờ thánh chúa rường cột chí giáo. Minh chiếu viện phát rõ, như vén mây, chẳng phải trực

minh phù huấn điển phụ hoàng hiếu nghĩa. Bởi diệu đạt sinh nguồn, sâu cùng hành gốc khiến tánh chấp lễ đạt sương móc mà càng dốc, thức ngiên thần, ngưỡng thuyền duyệt mà thêm tâm, đều phải tập đường nhẫn tuệ vọt dòng biển hoặc. Đệ tử sớm nêu cõi lòng chưa biết bến giúp, cúi đọc mừng vui tràn đầy thân thức, bèn ân này còn gắng đội cuộn chỉ sâu! Nghiêm Thực Chi kính trình.

- Đông Cung Xá Nhân Tào Tư Văn đáp.

Nhục đưa đến sắc thư, đệ tử vừa gần cũng thân vâng phụng ý chỉ này, Phạm Trung Thư bèn mê kẹt, như vậy rất đáng buồn. Thánh thượng lo sâu, dân chúng rất lầm hoặc, ban chiếu chiết trung. Ý chỉ này một hành, tuy là thức ngu tối, rõ biết thân chẳng diệt. Đệ tử gần nương đến Chu Khổng lấy làm khó, nay phụ phân biệt nhau, nguyện ân ban một lần soi xét, chiết quý kinh đó chẳng tìm, buộc bày chẳng lắm.

Đệ tử Tào Tư Văn kính lễ.

- Bí Thư Thừa Tạ Cử đáp.

Nhục cáo ân bày, sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, trộm nghe nói rằng: Muôn vật rồi ren thì treo các thiên tượng, mọi lời lộn xộn thì chiết ở Thánh lý, rõ ràng từ xưa sự chứa ở thời nay, cúi nhục duệ huấn, duỗi văn nghĩa sâu nung đúc xứng tượng, chẳng đến hy vi, ai biết luân u chí cực, tận tánh cùng thân xót thương sáu tộ này, buồn lo bốn chấp này, truat loạn đạo của tiểu ngôn, giúp hành nơi đường lớn, ý chỉ ban mà ẩn, nghĩa uyển mà rõ, rộng ước chỗ rộng, rộng lớn đều khắp, một lời nửa kệ, hiển ngộ bạt này, tuệ nhật chánh nước tràn trần mê này, giúp tông áo có quy giáo tư thừa còn, mối lạ tự dứt, đối thiện biết dứt, ngưng buộc bày nơi đầu dây, dẫn thiền lưu ở biển khổ, há đó ngậm chứa ba tạng, mũi mào bẫy tịch mà thôi ư? Đệ tử may gặp đến vận, nghiêng thừa cách dụ, gọi tấm hoan kích, vâng dùng thư thân.

Tạ Cử bạch.

- Ty Nông Khanh Mã Nguyên Hòa đáp.

Nhục cáo ban bày sắc chỉ duỗi đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Trộm nghe nêu ý chỉ của cơ, chẳng phải chỗ phạm tông, khế của phù thân, chỉ có nhân là cực, nên các giáo bồi hồi đến nơi hưởng thiện, các kinh ủy khúc tận nơi mở giúp. Cúi vâng, chỉ chí tôn trước trời chế vật, thể đạo cốt hóa, lý bạt lời đầu, nghĩ bao ngoài tượng, kích lấp mối lạ, mở dẫn về một, muôn phải biết tông, người trời kính thức, tin thuyền cầu cửa biển cả, trời trăng của huyền tiêu, luận về Thần Diệt nên chỗ chưa an, vì sao? Thánh trước bày giáo, ép dẫn chẳng đồng, bao gồm mà nói, lý thật không hai, Dịch nói: Nhà chứa việc thiện sẽ có an vui,

nhà chưa việc ác sẽ có ương họa, Hiếu Kinh chép: Sinh thì thân an, tế thì quý hương, tuy chưa hiển luận ba đời mà ý đó đã hiển trước, củi hết lửa tắt, Tiểu thừa quyền giáo, diệu phải vắng lặng, rốt ráo thuyết chung nhân tình tức lý, lý thật đáng nương. Vả lại cẩn thận lúc sắp qua đời và vói nhớ đến người chết đã lâu xa, dân đức về hậu lễ, có nước có nhà, nhiều đời do đó. Báu của ba tài chẳng đồng giá trị tình, soạn luận Thần Diệt, ngại chính thật nhiều, chẳng phải bậc Thánh là không pháp, chẳng phải hiếu để là không thân, hai là đều trái, khó thực hành ở đời thánh. Đệ tử ngu dốt mù tối đối với chí đạo, lạm được ban hỏi, chỗ y cứ phạm nạn, thật của đội sự, tìm dùng không nơi để.

Đệ tử Mã Nguyên Hòa kính lễ.

- Công Luận Lang Vương Tĩnh đáp.

Trình bày thánh chỉ, đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, cúi nghĩ chỉ Chí tôn duỗi khoan cao rộng, đạo tâm muôn xưa, ở không bỏ ngày, đạo thẳng chỉ có cơ, chẳng lẽ hỏi han việc quần hạ thực hành hiếu đạo rộng lớn, duệ tảo nguồn huyền, lý mầu sâu cực tự chẳng phải khắc rõ vua của theo bằng, đến ngày chủ của trông mây, đâu có mỗ phán ngầm lặng rõ bày Nhã Luận. Mở mang đại thánh trong khoảnh khắc, định tục nghi ở chốc lát, chẳng phải chỉ lý lượng thần trung cũng là nghĩa thiết tôi con, hợp hòa bang của uống ân ban, áo xiêm vức của đạo tố, không ai chẳng nghiêng đầu nhân đơm tẩm gọi đường phong, đệ tử riêng sinh ở Giang Hoài, chẳng học không thuật, tuy là theo thầy xoay mặt về phương Bắc một kinh chẳng rõ. Giả sử nhớ văn cũ đâu đó phản phát, năm kinh rồi ren sự loại rộng lớn, ý của thần minh nghĩa đó nhiều mối, còn như tiếng vang của vàng đá tơ trúc, thuyết Công Đán đánh Võ, sao chẳng phải thánh chỉ? Vả lại, nghĩa tế mà bàn nói rất hiển cứ, nếu luận không thần cũng có thể không thánh. Chấp thuận đó có thánh thì lẽ ra có thần, thần lý rõ ràng đâu cho tịch dứt, chỗ đệ tử thấy ngu nạn, không dùng để tuyên dương chí trách, đã giẫm phủng đội, liền nêu ra điều ấp ủ.

Đệ tử Vương Tĩnh kính lễ

- Tán Kỳ Thị Lang Lục Nhậm, Thái tử Trung Xá Lục Thùy đáp.

Nhục cáo ân bày, chỗ Chí tôn đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, xưa kia, Dị học tranh đường. Mạnh Tử chống pháp của Chu Công, Tiểu thừa loạn đạo, Long thọ bày giáo của Thích-ca. Từ đó, bọn của Dương Mặc lưỡi le miệng há. Bọn lục sư vết loạn cờ chẳng phải, nói thần diệt là có thể gọi là học hẹp mà chắc. Đường nam cầu yến, xe bắc đầu sỏ, lấy đến đạo đây ngàn dặm mà xa, thánh thượng xót thương mê lầm đường đó, viện vẽ trời cũ mọc sâu đặt xa, tận hóa biết thần, khiến nhân này

đều như bằng tan', bày yếu đạo này đồng trăng chiếu kia. Đệ tử đều vì phạm bạc mới trộm ân kỹ, dây mũ triều Tắc Thiên, hưởng bất luận của xét cổ. Thật của tán hạnh, riêng thêm hơn hở, bèn ban cáo đợi, kính cẩn dùng thư thân.

Lục Nhậm, Lục Thùy kính trình.

- Lãnh Quân Tử Mã Vương Tăng Thứ đáp.

Nhục cáo, ân bày sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Lắm thay lý đó lớn! Đây sao chỗ thấy của tác ống, nói tánh đó có thể nghe mà tùy loại thần gặp, vui thay được thích vâng đợi chu toàn, dùng thứ lớp, dùng tụng. Pháp sư đức xa hiện nay, tiếng nêu muôn xưa, bàn biết mười mỗi hội, giàu của khởi dư hẩn đáp, tướng xiển hoàng thánh chỉ sang ngồi mây tan ư? Đệ tử học thẹn nhóm đom đóm, thức chẳng phải thấy chung, sao năng ngưỡng tán hồng huy, tuyên dương diệu phạm đó ư? Chỉ luận là chấp tình của một hoặc, theo vết vủa một lần qua, hẩn chẳng thể để nói đại phương, sao biết đạt xa sợ hẩn bần sinh ư? Phàm, lý u minh rõ ràng chẳng sai, tướng nhân quả khởi, nghĩa không lập riêng hình diệt tự có thể dùng cỏ cây làm lữ, thần minh thường tùy duyên mà có. Sở dĩ họ Trái có Bành sinh heo, thấy thượng thư thì tổ khảo lại cách. Lễ chép: Như lạc chín biến, người quý có thể được lễ. Quả báo của kết cỏ há đó bèn diệt, giấc mộng của nguyên quy đâu được không thần, thần minh chẳng diệt hiển trước nơi miệng vàng, lời Khâu Ni nói càng có lắm chứng cứ. Nếu văn tuy năm ngàn, thi mới ba ngàn, đặc lý đó là tự có thể một lời mà dùng tệ, nên chẳng lại phiền cầu rộng chứng. Ba thánh tuy có minh giáo, trăm nhà thường đặt hoàng lý, mà còn khiến cuồng giận văn vẻ thành chương, kích công lữ làm. Nay, Hoàng Minh thể chiếu u tịch, thức suốt trong ngoài, dùng lâu xa của tiền thánh cảm vọng hứng của mỗi khác, đượm nhuần viên phát mới duỗi cuộn thâu, khiến xiển đề một khi ngộ liền được quả thông, diêm phù chấp hoặc chợt nhiên tẩy trệ, hưởng chi các bậc Tấn thân làm ích nhân hoàng đó ư? Đệ tử hưởng đạo không ghi, Pháp sư hứa một trách, bèn năng ban đợi thần tráio, khiến được dự gọi thanh phong, vừa mừng hơn hở, không dùng tự thí dụ giấu khắp càng sâu, càng nhiều.

Đệ tử Vương Tăng Thứ cúi đầu kính lễ.

- Ngũ Kinh bác sĩ Minh Sơn Tân đáp.

Nhục cáo ân bày sắc chỉ đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Nguồn sâu thú xa, nai thỏ đâu thể lường được, tùy loài được hiểu, hoặc cũng mỗi chỗ đó thấy, vâng dùng chu toàn chẳng hơn múa nhảy, Pháp sư học trùm một thời, đạo hợp ngàn năm. Thuyết của Khởi Dư gửi tại

minh đức, nghĩ hoàng tuyên diệu chỉ, không còn sót chứa ư? Đệ tử nghiệp rụng chuyên kinh, trí chẳng phải thức chung, đâu thể ngưỡng thuật đường sâu, tán dương phong giáo, luận là hạn lấy xem nghe, đâu đạt rộng xa, mắt thấy trăm năm, tâm lầm ba đời, cho rằng hình phách đã mất, thần hồn đều diệt. Đây đã trái thích điển, lại trái khổng giáo, làm sao có thể cùng nói chí đạo bày diệu lý ư? Minh thì có lẽ nhạc, u thì có quý thần. Vì vậy, Khổng Tuyên duỗi phép để biết chết hỏi đáp, Chu Văn lập giáo dùng nhiều tài thay chung. Thi xưng ba hậu tại trời, Thư nói: Tổ Khảo lai cách, vả lại, Hào thượng anh hoa soạn luận Phương Sinh. Trụ hạ duệ triết xưng quý chẳng có thần, làm củi mà lửa, truyền giáo tay mà sinh tạ, đây đều bày đó, chuyển tịch phô bày đó rõ ấy vậy. Vì duyên giả nên có diệt, nghiệp tạo nên vô thường. Vì vậy, năm âm hợp thành, cuối cùng đồng khói hết, bốn vi hư cấu hội đều lửa diệt, cũng nghĩa là đạo của thần minh, chẳng phải nghiệp chẳng phải duyên, vì chẳng phải nghiệp chẳng phải duyên nên tuy đổi đời mà chẳng diệt, vì năng duyên năng nghiệp, nên khổ vui khác báo. Đây diệu xướng của năng nhân, chỗ ép của Tấn thân, tuy giáo có khác đường lý về nhất trí. Nay bỏ chánh văn của Chu Khổng, trái chân thuyết của họ Thích, chẳng hay vì đây sắp muốn về đâu! Chánh pháp trụ đời còn có thuyết Đoạn Thường, hướng chi tượng pháp đã lưu mà không luận về mới khác, có thần chẳng diệt là ba thánh đồng phong, tuy điển tịch ghi rõ, phần nhiều trải qua thời gian và nơi chốn, thông Nho thạc học đều chưa thể gặp. Hoàng thượng trí khắp có không, chiếu cực nguồn thần, bèn phát thánh trung, thân nhuộn bút thần, hoàng giúp chí giáo mở ngộ lăm mê, khiến các người học bỏ hẳn nghi hoặc, quyến đơi chẳng sót, khiến người được dự phong huấn, gọi nhuần đánh đội, bởi gồm mừng giá.

Minh Sơn Tân kính lễ.

- Thông Trực Lang Sơn Kiềm Lũ đáp.

Hiếu Kinh chép: Sinh thì thân an, tế thì quý hưởng.

Nhạc Ký chép: Minh thì có Lễ Nhạc, u thì có quý thần.

Thi nói: Túc ung hòa minh, Tiên tổ nghe đó.

Chu Quan Tông Bá Chức nói: Nhạc chín biến người quý có thể được mà lễ.

Tế Nghĩa nói: Vào nhà thờ dài sẽ có nghe tiếng than thờ Thượng Thư chép: Nếu thế thì ba vua có trách con hay không?

Trái Truyện chép: Huyền thần hóa hành hoàng năng, Bá có làm yêu, Bành sinh dám thấy.

Bảy điều trên đây, đệ tử sống trăm năm này, sớm nghe ba đời

nghiệm lấy các kinh câu các cố thật. Chứng của thần quỷ đã trải sách trong nước. Quả Bồ-đề lại bày học của Tây thiên. Thánh giáo phù hợp nhau, tánh linh không hết. Đặt lời hoặc khác, đạo đó chỉ một, chỉ vì hóa của bậc Thánh, nhân vật thông cảm, ép dẫn theo gấp, cùng đoạt tùy duyên. Chẳng hội thì không nói, nói thì thành chuyên. Chẳng phải thời chẳng cảm, cảm chỉ cứu vật, mà nghiệp báo so le, đường lấy bỏ nên phân, duyên qua lại nhóm, tình chìm ngộ cùng sai, lờn biết nhỏ đó mờ ý lớn này, kẹt gần nghe thấy chẳng nói u vi. Đây chỗ du phương lấy cười chín muôn. Chỗ xích huyện dùng bao trùm đại thiện nên đó thích nghi. Nếu thường của đây bèn dựng xuyên tạc, giá ách biện, cổ xúy lời nguy quạt chẳng phải học, đó gọi là mối khác, nên là chỗ hại của Trọng Ni. Hoàng thượng ta kế tiếp ba, năm mà đến muôn cơ, nổi dôi bảy trăm để ngự sáu biện, huân cách không xưng, đạo lại thuần túy, đức của kinh trời vĩ đất, sáng của trời trái trăng phải. Chỗ hoàng vương chưa hiểu, chỗ các thánh chẳng đủ, chỗ ức triệu nên thông, chỗ tương lai sẽ đến, không gì chẳng đến sóng huyền đó mà đạt u trí. Cúi xem thần luận, gồm trùm chân tục. Ba tài chuyển sáng, chín phục đổi tâm, kỳ hành xuẩn động còn biết múa đạp, huống chi ở sinh linh ai chẳng an ủi. Đệ tử thiếu sót chút ít, dưới chỉ tệ hại gọi là lý, đã phù hợp với chí nguyện xưa, thậm rất hơn hở, đến như trăm nhà khô khô chỗ thuật rất nhiều, tìm thần linh quỷ hiển nghiệm chẳng phải một. Vả lại, sách Bát-nhã vốn nói về nghĩa này, đã chỗ bọn ma bày đặt, tạm không gồm dẫn, tự chẳng phân cách ngôn, ai năng lấy chánh? Lược nói bảy điều, đều theo kinh điển, thí như nhờ Năm nhạc của mấy lông, phụ sáu quân của họ xúc, dám thắm vi trần, chỉ thêm sợ bản.

Đệ tử Dữu Kiềm Lũ kính lễ.

- Thái tử Gia Lệnh Ân Quân đáp.

Gần nhục cáo ân bày, chỗ chúa thượng sắc hạ thần xét luận Thần Diệt. Tánh cùng thiên đạo thật chẳng được nghe. Hạng quán hai đế thông cả ba thánh, đều mở rộng chút lời chiết diệu nửa chữ. Hàm linh từ trong Năm lễ, ý chỉ bao trùm ngoài sáu hợp. Thí như kỷ địa của sông biển, giống như sáng rực trời của mặt trời mặt trăng. Cúi đọc thỏa thích hồn cảnh đều vui, vì sao Đệ tử xưa đào luyện huyền hóa cho đến lúc lớn chẳng thiếu, thường sợ thức nghiệp chưa rộng, giữa đường lụi ngã, hoặc lắng yên tĩnh, niệm tâm vùn vụt mà chẳng bạc, hoặc nhã lời bày luận thì bị khuất phục bởi biện thông. Đại đạo rất rộng sâu mà mọi người ưa vượt tất, đều dùng đây vậy. Nay bèn vâng phụng thần chỉ rõ ràng như phát mộng, vừa phục vừa tụng mãi làm thân báu. Vài ngày nay việc

công tư lôi kéo, xong trở lại chóng nằm chưa bạch đáp ngay, ngậm cuộn càng sâu.

Ân quân kính lễ.

- Bí Thư Lang Trương Miện đáp.

Tìm ba đời rõ ràng, hai quả phô bày, sao có thể lầm hoặc sáu trần mà chẳng hiểu, mê năm đường mà mất mãi, lấy làm hình mất thần diệt, hài mất thức nát, đây là tà kiến của ngoại đạo, đâu thể khống ngự chánh pháp của Cù-Đàm. Cái gọi là khinh bày một vòng địch bén nhọn rành rành, tạm rong ngựa hèn cùng ngựa giỏi đồng hành, sợ nhiều kiếp có tận lãnh trùng mới đến. Một thân chết hoại lại thọ một thân, tinh thần không gá người súc tuy duyên. Văn nói về Niết-bàn, thụy ứng nói cao. Chúa thượng thánh chiếu sâu tối gương soi đậm xa, thí như hai kỳ tế mà biết chẳng diệt, dụ như vọng làm trái thân, nghĩa tùy tám dẫn mà vào sai, nói sánh tánh đạo mà khó nghe, đệ tử lúc nhỏ đạo chơi nước cạn thọ giới quanh quần bên sư Đặng, đến Pháp sư Kỳ ở chùa Bạch Mã thường vì giảng nói dưỡng sâu sinh tử, thường bày diệu chỉ của tinh thần, tử đó đến nay quy tâm dứt bật nghi tưởng này, lại thấy phán này, càng phá bọn ma, chẳng phải chỉ xem ở nay mới kết duyên sau, luống biết quy tín, tối sánh cầu danh, bèn ân ban đượm bày, sâu nương quyển đốc.

Đệ tử Trương Miện kính lễ.

- Ngũ Kinh bác sĩ Lục Liên đáp.

Lục Liên kính bạch đọi cáo duỗi bày sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt, cúi đọc thiên chỉ chiếu soi trần mộng. Đệ tử môn y theo Tam bảo, thưở nhỏ vâng theo đạo huấn, tuy thật quy về chí giáo mà thức tối bến huyền, kính tìm trong ngoài các thánh mở dẫn khác văn. Như lai nói ba thừa để nêu một rốt ráo, nói hai đế để ngộ chỗ dính mắc, tiên vương giải thích năm lễ để thông ái kính, tuyên sáu nhạc để dẫn tánh linh, hoặc hiển ba đời để bày nhân quả, hoặc nói thành cảm để nghiệm ứng thật, đâu thể chóng bày nguồn thần, dứt hẳn duyên thức ư? Nếu vậy thì quả báo thiện ác đối bày, thiết lập tế kính là vọng, tình của cầu, lý đó có thể an ư? Mà hạng người lầm hoặc còn nhiều thiên chấp, vì vậy thánh minh cao soi thần đạo cửa diệu, động lời ra lý rõ như sớm mai, phát văn bày chứng rành như đuốc đêm, chóng đủ bày ngu, tối thỏa tin phạm bỉ. Cúi học chiếu chỉ, xét chung nguồn tâm, kính lại thưa bạch, chẳng tuyên võ múa.

Đệ tử Lục Liên kính trình.

- Dương Châu Biệt Giá Trương Phiên đáp.

Nhục cáo, cúi thấy sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Thanh chỉ

cùng cơ, vi ngôn hợp đạo, sinh biết ra đầu của sáu nho, tự nhiên gồm ngoài của mười thánh. Còn như khuôn phép cảm quả, lý chiếu ba đời, phép hiếu hưởng nghĩa suốt trăm vua diệu hội cùng băng xuân đồng tan, chí thú như trăng thu cùng sáng, đủ khiến điều xiển biến tình, kiệt chích đời chí, trở lại phong bạc mà theo xưa, khoa sóng thuận tự phương sách. Lời hay tốt thật bèn theo chẳng đánh chuông. Pháp sư tài tú tinh lý, chiếm cao dưới mặt trời, đều gọi nhuần thánh hóa, riêng đạo thần minh soi sâu đạo uẩn, rộng suốt đường tông, đệ tử xưa nghe sư ngộ ý chỉ của thái nho, nay gặp thời thanh vãng theo lời dạy chẳng diệt, tin dùng chiếu triết, mong mờ ở tẩy trần, bởi chân giã tay võ ngôn tượng có thể hơn.

Trương Phiên kính lễ.

- Thái tử Suất Vương Trần Quốc đáp.

Nhục cáo, cúi thấy sắc đáp hạ thần xét luận Thần Diệt. Sự chẳng diệt của thần, kinh điển có văn nói rõ, tức tâm nói sự rành rành ở lý, luận Thần có diệt thật chỗ kinh khen. Trời chiếu sâu ngưng, diệu chỉ rộng khắp, bỏ mối khác kia, mở mang nhĩ phạm này. Tin có thể dùng sáng ngộ đường tối, rường cột ngàn năm, cúi xem kính mừng, trộm sâu không cùng, khiến nên đến bày đợi được hỏi tỏ.

Vương Trần Quốc kính trình.

- Lãnh Quân Tướng Quân Tào Cảnh Tông đáp.

Uổng cáo chỗ bày đáp sắc thần diệt, lý khắp muôn xưa, ý chỉ gồm ba đời, sáu đường mê lâu, ngay đây ngộ hẳn, năm đường thường nghi, hiểu như phát mộng, tự chẳng phải soi cùng tám giải, chiếu đều mười hiệu, bày không vượt quá tục, đâu được như thế, vãng đeo thư thân, dám trái ăm ngủ. Pháp sư thức vượt có cảnh, học đến vô sinh, thiện của dụ dương sáng như làng đông. Vạch vui khắp cùng dùng quên chỗ bệnh.

Tào Cảnh Tông trình đáp.

- Quan Lộc Huân Nhan Thiện đáp.

Bèn uổng minh cáo, ban thuật sắc chỉ, xét thần chẳng diệt để đáp hạ thần. Lý cứ thấy nhiên, trong ngoài gồm diệu. Sở dĩ tuệ hiện riêng tuyên, thuyên cầu hợp khế. Chỗ mắt chẳng thấy, màn chắn làm ngăn, chỗ tai chẳng nghe xa vởi bưng bít, chẳng được vì chẳng nghe chẳng thấy thì là không tiếng, không vật. Nay muốn cật hỏi nội giáo phải nương ngoại thư, ngoại thư chẳng khác nội giáo. Nay hiện thư nói: Hồn khí không chỗ nào chẳng có. Kinh Phật lại nói: Mà thần chẳng diệt tức nội ngoại Phù-đồng với việc thần còn, không có lăm nghi. Nghi diệt tức là phù du chẳng biết tối sáng, tuệ hựu chẳng phải Xuân Thu, sao biết sự

vĩnh cửu của đại thung, vô cùng của mặt trăng, chúa thượng thánh minh vượt xưa. Vi diệu thông thần, ý chỉ ba đời có chứng lý hiếu hưởng nay sáng, trời xanh thấy qua ống đã tối mà lại hiểu, muôn tục đấm chân đã mê mà lại ngộ. Đệ tử xưa gieo trồng may gặp dự theo hưởng đạo, gieo tâm Từ thị quy kính thật sâu, chỉ duyên hèn kém lại có thể mong chuyển tảo le mà thôi.

Đệ tử Nhan Thiện kính trình.

- Ngũ Kinh bác sĩ Thắm Hoàng đáp.

Đệ tử Thắm Hoàng cúi đầu kính lễ, nhục cáo cúi xem, sắc đáp hạ thần xét luận Thân Diệt. Chỉ mấy điều khó hiểu, dùng mờ để tối tự chẳng phải ngưng thần xét đây, dò trách sáng đây, đạo đâu thể vén lấm mây nơi có cảm, đâu thể vận riêng thấy ở không sáng. Trộm nghĩ, chỉ có đại thánh ngự vũ thượng đức biểu vật, duỗi mây pháp để đượm nhuần, mở mặt trời tuê để thêm sáng. Xa sánh bể cả, gần ví giếng cạn, vừa nay vừa xưa ai năng biết ở đây. Còn như kính dụ chim bay bình còn, lửa tắt chữ còn. Lễ chép: Chẳng phải loại chẳng am tường cúng tế mới giáng phước. Vả lại, mộng lan để trao Trịnh Mục, bện cỏ để chống Đỗ Hồi, phạm các trường hợp này chẳng thể đều ghi. Lại năm đường đắp đổi qua lại, sáu độ đồng về, đều là sự hiển nghiệm của thần, u chỉ chẳng diệt, chỉ khích khắc múa chân, đâu theo Hàm Đan sánh vết. Lư Ngao liền đến, sao cùng Nhược Sĩ đều có dấu vết, nay ngưỡng rơi thiên giáo, cúi đợi xiển-đề, cái gọi là như vạch nhiều lớp sương để vin hợp bích, ra đêm tối mà thấy đuốc rồng, ngăn bện viện cấp trông sóng ngắm biển, thật vui mừng cung kính như châu báu vô giá.

Thắm Hoàng cúi đầu kính lễ.

- Kiến Khương Bình Tư Mã Cảnh đáp.

Nhục cáo ân ban sắc cật nạn luận Diệt Tánh. Trộm nghĩ: Sóng từ vỗ khắp, đạo gồm các linh, trí chiếu ngưng sâu, lý bật mọi loài. Xưa kia, giải thích bảy thiên tám tuệ, sự nhỏ nhiệm của ba không bốn đế, nên dùng sáng ở trái tịch rõ nơi thông cáo. Do đó, Ưu-đà nói: Dụ như trăm bài đều âm đồng khen ngợi Diệu giác còn chẳng thể nói một trong muôn phần. Nghiệp sinh thì báo khởi, nhân qua thì quả lại, tuy nghĩa mầu nhiệm mà sự thì bày rõ, cũng lý sâu mầu mà chứng hiển hiện, từ gần có thể dùng để biết xa, tìm vết có thể để dò gần, thí như trời trăng treo giữa trời, không nhờ mắt của Ly Châu, khua ở tai chẳng nhọc nghe của Tử Kỳ. Mà bàn nghị là tự mê đường khó hiểu, nếu theo chỗ nghĩ nhớ, ngồi điên hố hầm, cúi xem lệnh của hoàng thượng, lý diệu là nhục, rốt cùng móc sâu, rất vắng lặng mà lại xiển bày mở đường mê để

trở lại sáng, tuy là các thánh đều đủ các kinh liên sâu kín. Miệng vàng từ Linh Sơn, lưỡi ngọc tỏa nước thiên, chẳng thể nào bỏ đây để cầu thông, trái đây mà được chánh tín! Tháo sóng vắn đục của Giang Hán để tẩy rửa, dẫn đức đều lễ trở lại phong tục, pháp tục gồm thông, ở đó là đâu? Nhờ mượn lời bày mới hết thuật tán.

Đệ tử Tư Mã Cảnh kính trình.

- Trái Thừa Khâu Trọng Phu đáp.

Cúi xem sắc chỉ đáp hạ thân xét luận Thần Diệt, thánh chiếu vực sâu, bao gồm chân tục, Lý vượt ngoài hệ thuộc nghĩa trùm các nhận biết. Toàn phụng thần du, cúi sâu múa nhảy, ân bày còn cuộn.

Khâu Trọng Phu kính bạch.

